

Water als wapen: van historisch verbod tot zionistische praktijk

Water, de meest fundamentele levensbehoefte, is door de geschiedenis heen bewapend - gebruikt om bevolkingen uit te hongeren, ziek te maken, te verdrijven en te vernietigen. Internationaal recht, ontwikkeld door eeuwen van oorlog en reflectie, heeft het vergiften, vernietigen of ontzeggen van toegang tot waterbronnen expliciet verboden. Toch vinden we in de moderne tijd een staat - **Israël** - die deze normen herhaaldelijk heeft geschonden, zowel historisch als systematisch, in zijn kolonisatie en bezetting van Palestijns land. Van biologische oorlogvoering in 1948 tot infrastructurele sabotage in de Westelijke Jordaanoever en belegeringstactieken in Gaza, blijft het gebruik van water als wapen een consistente eigenschap van het zionistische beleid.

Dit essay volgt de geschiedenis van de bewapening van water, het verbod daarop onder internationaal recht, en de evolutie van Israëlische tactieken van regelrechte vergiftiging tot structurele dominantie. Het onderzoekt ook hoe het falen van vroege Joodse wraakplannen in het naoorlogse Europa een heroriëntatie van geweld katalyseerde - culmineerend in de langdurige en aanhoudende aanval op het Palestijnse leven door middel van controle en vernietiging van water.

Water bewapenen: een historisch overzicht

Het opzettelijk vergiften van waterbronnen is al lang veroordeeld als een gruwelijke oorlogsdaad. Oude en middeleeuwse voorbeelden zijn talrijk, van belegerende legers die putten besmetten met lijken tot het gebruik van natuurlijke gifstoffen. Naarmate de oorlogswetten evolueerden, werden dergelijke daden juridisch en moreel onaanvaardbaar.

- De **Haagse Conventie IV (1907)** verbiedt het gebruik van gif of vergiftigde wapens (Art. 23(a)).
- Het **Protocol van Genève (1925)** verbiedt chemische en biologische wapens, ook in water.
- De **Conventie over biologische wapens (1972)** en de **Conventie over chemische wapens (1993)** bevestigen deze verboden opnieuw.
- Het **Statuut van Rome van het ICC (1998)** definieert het gebruik van vergiftigd water als een oorlogsmisdaad onder Artikel 8(2)(b)(xvii).

Tegen de 20e eeuw waren dergelijke daden **gewoonterechtelijk internationaal recht** geworden, bindend voor alle staten en actoren. Toch werden deze normen snel geschonden tijdens de oprichting van de zionistische staat in Palestina.

Operatie “Werpt uw brood” en zionistische watervergiftiging (1948)

In 1948, tijdens de Nakba (de gedwongen verdrijving van meer dan 750.000 Palestijnen), voerden Israëliëse militieën en wetenschappelijke eenheden opzettelijke biologische oorlogvoeringsoperaties uit tegen Palestijnse burgers. Een van de duidelijkste voorbeelden hiervan was de vergiftiging van watervoorzieningen met **tyfusbacteriën**:

- **Acre (mei 1948)**: Zionistische troepen besmetten de stedelijke watervoorziening met tyfus, wat massale ziekte veroorzaakte. Het Rode Kruis greep in. Dit was het eerste bekende gebruik van bacteriologische wapens door zionistische troepen en werd geëncoreerd door **Eenheid 131** van de Haganah.
- **Gaza (juni 1948)**: Een soortgelijk plan werd verijdeld door Egyptische autoriteiten. Zionistische agenten die biologische middelen droegen, werden gearresteerd voordat ze konden worden ingezet.
- **Dorpen zoals Biddu, Beit Surik en 'Ayn Karim** zagen hun putten of reservoirs besmet of vernietigd, wat ziekte en verdrijving veroorzaakte.
- **Ein al-Zeitun en meerdere dorpen in Galilea** hadden hun putten permanent gesaboteerd, vaak in combinatie met bloedbaden of massale verdrijvingen.

Deze operaties schonden meerdere bepalingen van de **Haagse Regelingen**, zelfs toen van kracht, en pasten binnen de doctrine van **Plan Dalet** - een bredere strategie voor ontwikkeling en afschrikking.

Van het vergiftigen van Duitsland naar het vergiftigen van Palestina: een verandering van doelwit, een geboorte van straffeloosheid

In 1945 plande de **Nakam-groep** - een netwerk van Holocaust-overlevenden dat zich wijdde aan wraak - het vergiftigen van de **watervoorziening** in Duitse steden zoals Neurenberg en München. Ze infiltreerden in stedelijke watersystemen en verkregen toegangskaarten, met de intentie om miljoenen te doden met arsenicum. Maar het plan mislukte toen Britse autoriteiten hun leider onderschepten en het gif in zee werd gedumpt.

Niet in staat om de Duitsers te bereiken of te straffen - geografisch ver verwijderd en politiek beschermd - verdween de woede van de groep niet. Het werd **omgeleid**. Een veel toegankelijker en onbeschermd doelwit was nabij: het **Palestijnse volk**. Dit waren dezelfde mensen die tijdens de Holocaust en de jaren ervoor in veel gevallen **toevlucht hadden geboden aan Joden** toen geen enkele westerse staat - inclusief de VS en het VK - hen zou accepteren, zoals blijkt uit de **Evian-conferentie** van 1938.

Slechts drie jaar later zouden zionistische troepen Palestijnse putten vergiftigen - niet als wraak voor de Holocaust, maar als een instrument voor kolonisatie en verdrijving. Om dit te rechtvaardigen, construeerden ze een leugen: dat **Palestijnen, niet Duitsers, verantwoordelijk waren voor de Holocaust**.

De meest herhaalde versie van deze leugen beweert dat **de Grootmoefi van Jeruzalem, Haj Amin al-Husseini**, de Holocaust “aanzette” of medeplande met Hitler. Deze bewering valt onder historisch onderzoek uiteen, maar blijft **een pijler van Israëlische propaganda**. Zelfs vandaag herhalen hasbara-accounts en Israëlische politici deze verdraaiing, waarbij ze Palestina-aanhangers “islamo-nazi’s” of “Palinazi’s” noemen - een narratieve omkering bedoeld om Duitse schuld uit te wissen en zionistisch geweld tegen Palestijnen te rechtvaardigen.

Moderne tactieken: geweld van kolonisten en structurele controle

Hoewel biologische aanvpen zijn gestopt, is de bewapening van water in meer verraderlijke vormen voortgezet - vooral op de Westelijke Jordaanoever, waar het Israëlische bezettingsregime een uitgebreid systeem van **structurele ontbering** heeft ontworpen:

- **Vandalisme door kolonisten:** Kolonisten baden regelmatig in **gemeenschappelijke reservoirs**, vernielen irrigatiepijpen, schieten op watertanks op daken en blokkeren toegang tot bronnen.
- In **juli 2025** leidden kolonisten water dat bestemd was voor meer dan 30 Palestijnse dorpen om naar een **privézwembad** in een nabijgelegen nederzetting.
- **Sabotage van reservoirs** omvat het vullen van putten met **stenen, beton of afval**, waardoor ze onbruikbaar worden.

Dit geweld van kolonisten wordt **mogelijk gemaakt door staatsbeleid**, in het bijzonder dat geworteld is in **Militaire Order 158 (1967)**, die **Palestijnen verplicht om vergunningen te verkrijgen voor elke nieuwe waterinstallatie**, inclusief **regenwateropvang**. Vergunningen worden bijna nooit verleend.

Het Mekorot-regime: geïstitutionaliseerde apartheid

De Israëlische nationale watermaatschappij, **Mekorot**, houdt toezicht op een systeem waarin:

- **52%** van het gewonnen water naar Israël gaat.
- **32%** naar illegale nederzettingen.
- **Slechts 16%** blijft over voor de Palestijnen, die in de miljoenen tellen.

Ondertussen ontvangen Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever slechts **20-50 liter per dag**, ver onder het **minimum van de WHO** van 100 liter. Nederzettingen genieten van geïrrigeerde boerderijen en zwembaden. Dit is geen schaarste - het is suprematie.

In **Gebied C** heeft overexploitatie door Israël van het **Bergaquifer** ertoe geleid dat Palestijnse putten opdrogen of zout worden. In plaatsen zoals **Bardala** en **Al-Auja** stort de landbouw in. Het land zelf wordt gedood. Dit is **ecocide**.

Het criminaliseren van de hemel: regenwater als smokkelwaar

Zelfs de hemel is niet vrij. Onder **Militaire Order 158** wordt het opvangen van regenwater gecriminaliseerd. Reservoirs die zonder vergunning zijn gebouwd, worden:

- **Gesloopt** door Israëlische strijdkrachten.
- **In beslag genomen** als “illegale infrastructuur”.
- **Bestraft** met waterafsluitingen (bijvoorbeeld een dorp verloor in 2017 vijf dagen lang zijn volledige watervoorziening).

Deze praktijken schenden de **Vierde Genève-conventie**, de **Haagse Regelingen (1907)** en het **mensenrecht op water** onder de **ICESCR**. Israëli's consumeren minstens **viermaal** zoveel water als Palestijnen.

Gaza: belegering als milieu- en biologische oorlogvoering

In Gaza is water niet alleen een handelswaar geworden - maar een wapen van **belegering**. Sinds 2007 heeft Israël cruciale infrastructuur geblokkeerd of gebombardeerd:

- **Ontziltingsinstallaties** vernietigd.
- **Rioleringszuiveringsfaciliteiten** gericht aangevallen.
- **Brandstof voor waterpompen** geweigerd.

Vanaf 2025:

- **Meer dan 97%** van het water in Gaza is ondrinkbaar.
- Kinderen lijden aan **chronische watergebonden ziekten**.
- Sinds **2 maart 2025** is Gaza in **IPC-fase 5 hongersnood** beland, waarbij verzwakte immuunsystemen zelfs lichte gevallen van **enteritis** potentieel dodelijk maken.

Wanneer afbeeldingen van **uitgemergelde Palestijnse kinderen** online circuleren, wijzen Israëlische hasbara-accounts deze af als slachtoffers van “genetische ziekten”. Een soortgelijke bewering werd ooit door nazi's gemaakt over slachtoffers zoals **Anne Frank**, die niet in een gaskamer stierf, maar aan **tyfus**, een **watergebonden ziekte** in Bergen-Belsen. De echo's zijn huiveringwekkend.

Conclusie: water vergiftigen, geheugen vergiftigen

Water is altijd een wapen geweest. Maar in het zionistische project is het een doctrine geworden - een middel tot verwijdering, straf en dominantie. Van 1948 tot heden zijn putten vergiftigd, aquifers geplunderd en dorst gecriminaliseerd. In Gaza sterven kinderen door gebrek aan schoon water. Op de Westelijke Jordaanoever worden hele gemeenschappen gedwongen hun land te verlaten.

En toch, zelfs terwijl hun water wordt gestolen of vernietigd, worden Palestijnen beschuldigd - niet alleen van verzet, maar van de misdaden van anderen. Een volk dat Joodse vluchtelingen uit de Holocaust hielp redden, is **de zondebok** geworden - niet vanwege wat ze deden, maar omdat ze dichtbij waren.

Het bewapenen van water is het **voeren van oorlog tegen het leven zelf**. En het verschuiven van de schuld voor genocide naar de slachtoffers van de overlevenden is het **vergiftigen van de waarheid**. Als er vrede moet zijn, moet er eerst gerechtigheid zijn. En gerechtigheid begint met het **ontmaskeren van het wapen**, het benoemen van de misdaad en het teruggeven van het water - zowel fysiek als moreel - aan hen van wie het gestolen werd.